

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj**,
sídlem SNP 2720/21, 400 11 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobkyně o informace ze dne 2. 7. 2018, zn. Z/890/2012, č. j. 18738/7.30/18-1.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **12 200 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dostatečně nereagoval na její žádost ze dne 2. 7. 2018, zn. Z/890/2012, č. j. 18738/7.30/18-1, kterou požadovala informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), jejímž předmětem byl požadavek na poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž je zachycena informace nebo z nichž vyplývá informace, že společnost Daben Kovářská s. r. o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, že společnost Daben Kovářská s. r. o. v obci Kovářská svou činnost do současné doby neobnovila, a že je v současné době zřejmé, že společnost Daben Kovářská s. r. o. v obci Kovářská svou činnost v brzké době neobnoví.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že na podanou žádost žalovaný reagoval tak, že zaslal žalobkyni přípis ze dne 16. 7. 2018, v němž uvedl, že jí poskytuje přípis ze dne 2. 7. 2018 obsahující požadované informace. Žalobkyně je však přesvědčena, že jí takto nebyly poskytnuty všechny požadované informace. Předmětem žádosti jsou veškeré dokumenty, v nichž jsou zachyceny nebo z nichž vyplývají požadované informace. V poskytnutém přípisu ze dne 2. 7. 2018 žalovaný tato svá zjištění již někomu sděloval. Nebyly tak poskytnuty dokumenty, na jejichž základě žalovaný svá zjištění učinil. Žalobkyně proto dne 19. 7. 2018 podala na postup žalovaného pro jeho částečnou nečinnost stížnost, přičemž nadřízený správní orgán Státní úřad inspekce práce na tuto stížnost nereagoval. Žalobkyně s odkazem na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poukázala na to, že o její žádosti mělo být rozhodnuto do 15 dnů od jejího doručení. Stejně tak mělo být rozhodnuto nejpozději do dne 10. 8. 2018 o její stížnosti. Žalobkyni není známo, zda stížnost byla, či nebyla předána nadřízenému úřadu k vyřízení, avšak lhůta k rozhodnutí o stížnosti uplynula, dosud však ani o stížnosti, ani o samotné žádosti rozhodnuto nebylo. Žalobkyně uvedla, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, přesto se požadovaných informací nedočkala, a proto přistoupila k žalobě proti nečinnosti žalovaného.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyni požadované informace poskytl, neboť jí s přípisem ze dne 16. 7. 2018 zaslal i přípis ze dne 2. 7. 2018, v němž jsou informace obsaženy. Tento dokument je přitom jediným, který požadované informace obsahuje a jeho poskytnutím byla žádost žalobkyně plně vyřízena. Žalobkyně v žádosti o poskytnutí informací nepožadovala poskytnutí dokumentů, na jejichž základě žalovaný svá zjištění o požadovaných informacích učinil, nýbrž o poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž jsou požadované informace zachyceny nebo z nichž vyplývají. S ohledem na formulaci žádosti neexistoval důvod pro částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, neboť té bylo plně vyhověno. O podané stížnosti Státní úřad inspekce práce rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 8. 2018, jímž postup žalovaného při vyřizování žádosti potvrdil.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že po podání žaloby skutečně obdržela zmíněné rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 13. 8. 2018. Zjištění uváděná žalovaným v přípise ze dne 2. 7. 2018 se nemohla v mysli žalovaného náhle zjevit, ale musela být učiněna na základě kognitivní činnosti nebo logických úvah. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

očekávala, že nadřízený správní orgán přezkoumá postup žalovaného, a to i v rozsahu této námitky, což Státní úřad inspekce práce neučinil.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud ze spisu postoupeného žalovaným zjistil, že žalobkyně podala shora uvedenou žádost ze dne 2. 7. 2018, pod sp. zn. Z/890/2012, která byla doručena žalovanému dne 3. 7. 2018, a bylo jí přiděleno č. j. 18738/7.30/18-1. Na žádost žalobkyně odpověděl žalovaný přípisem ze dne 16. 7. 2018, v němž je pouze uvedeno, že se žalobkyni poskytuje přípis ze dne 2. 7. 2018, č. j. 18674/7.41/18. Adresátem přípisu ze dne 2. 7. 2018 je rovněž právní zástupce žalobkyně. V přípise ze dne 2. 7. 2018 je uvedeno: *„Má-li inspektorát práce konstatovat porušení určitého právního předpisu na úseku bezpečnosti práce nebo na úseku vyhrazených technických zařízení, pak musí protiprávní stav zjistit sám kontrolou na místě. Přestože Vám bylo ohledně údajné činnosti v objektu č. p. 145 v obci Kovářská sděleno, že firma Daben Kovářská s. r. o. zde nevykonává činnost, chtěl inspektorát v Daben Kovářská s. r. o. opětovně provést úkony před zahájením kontroly podle § 3 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Vzhledem k tomu, že firma Daben Kovářská s. r. o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, kterou do současné doby neobnovila, nemohl inspektorát tyto úkony provést a z tohoto důvodu ani nemůže pouze na základě fotek potvrdit údajnou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

propojenost provozů. Protože v současné době (je – doplněno soudem) zřejmé, že firma Daben Kovářská s. r. o. svou činnost v blízké době neobnoví, nebude inspektorát pro provedení úkonů před zahájením kontroly ještě dále čekat na zahájení její případné činnosti, a proto Vám na Vaše doplnění č. 4 podnětu z 21. 2. 2017 takto nyní odpovídáme.“ Proti postupu žalovaného podala žalobkyně stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ ze dne 19. 7. 2018, o které bylo rozhodnuto rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 13. 8. 2018, č. j. 5493/1.30/18-3, sp. zn. Q1-2018-57 tak, že stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná a postup žalovaného potvrzen. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce se opírá o následující argumentaci: „Na základě vyjádření oblastního inspektorátu práce, že jediným dokumentem, v němž jsou tyto informace zachyceny, respektive z něhož tyto informace vyplývají, je výše uvedené vyřízení podnětu, které oblastní inspektorát práce zmocněnci žadatelky zaslal při vyřízení žádosti dne 16. 7. 2018, a žádný jiný dokument neexistuje, Státní úřad inspekce práce dospěl k závěru, že byla zmocněnci žadatelky poskytnuta celá informace, nikoliv jen částečně. Neexistoval tak důvod pro vydání rozhodnutí o odmítnutí (nebo částečném odmítnutí) poskytnutí informace ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ze strany povinného subjektu, tedy oblastního inspektorátu práce.“

10. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivce se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
11. Z uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpala prostředek proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost ze dne 19. 7. 2018, avšak její užití nevedlo dle žalobkyně k vyřízení celé žádosti, neboť postup žalovaného byl potvrzen. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu, žalovaného, aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
12. Předmětem přezkumu je otázka, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 2. 7. 2018, neboť jí nebylo zcela vyhověno.
13. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
14. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
16. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
17. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
18. Dále soud konstatuje, že důvody pro odmítnutí informace jsou jak zákonné, tak faktické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43). Jedním z důvodů pro faktické odmítnutí žádosti o informace je neexistence požadované informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než však může povinný subjekt odmítnout žádost o informace s ohledem na neexistenci požadovaných informací, musí vyvinout jistou míru úsilí, aby požadované informace našel. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk dle § 7 až § 11 InfZ. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, www.nssoud.cz).
19. Porovnáním požadavků žalobkyně uvedených v žádosti a odpovědi žalovaného ze dne 2. 7. 2018 je patrné, že žádost žalobkyně nebyla vyčerpána, resp. nebyla zcela vyřízena jedním ze zákonných způsobů. Žalobkyně výslovně žádala dokumenty, v nichž jsou zachyceny určité informace či z nich určité informace vyplývají. Za takový dokument nelze jistě považovat jiný přípis žalovaného žalobkyni. Poskytnutý přípis žalovaného ze dne 2. 7. 2018 obsahuje zjištění o nemožnosti kontroly u společnosti Daben Kovářská s. r. o., avšak tento dokument zcela evidentně samotné informace, na základě nichž žalovaný učinil své závěry, neobsahuje. Z uvedeného je zřejmé, že žádosti žalobkyně žalovaný dosud nevyhověl ani o ní jinak nerozhodl. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že rozhodnutí o stížnosti ze dne 13. 8. 2018, v němž se nadřízený orgán pouze odvolává na tvrzení žalovaného bez snahy o zdůvodnění správnosti jeho postupu, považuje soud za rezignaci tohoto orgánu na přezkumnou činnost.
20. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

21. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 200 Kč, která se skládá z částky 2 000 Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně JUDr. Jana Waltera po 3 100 Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. srpna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.